

forekommer det mig, er fuldt ud berettiget, jeg ser ikke, at der kan indvendes noget som helst mod den. Har man i sin Iver for at fremme de Opgaver, der er Foreningens, paa visse Punkter voget sig lidt for langt ud, har jeg, allerede den Gang man der diskuterede disse Spørgsmaal, tilladt mig at give mine Meninger med i Laget, og jeg ved jo med de foreliggende Lovforslag for Øje, specielt Naturfredningslovforslaget, at den højtærede Justitsminister ikke har fulgt Naturfredningsforeningen i alt, men kun paa de Punkter, hvor han mente, at man ikke skred for stærkt ind imod den bestaaende Ordning, og hvor man i fuldt Maal kunde forsvare de foreslaaede Ændringer.

Det ærede Medlem sagde senere i sin Tale, at han ikke forstod, hvorledes jeg kunde sige, at man havde drevet Fredning efter Lune. Man vil let se Forskellen mellem det Lovforslag, her foreligger, og den Lov, der er gældende. Naar der i Loven af 1917 er Tale om, at Formanden for et Fredningsnævn absolut skal være en Dommer i borgerlige Sager, er dermed ikke givet, at den Mand, der saaledes udpeges, har Kendskab til og Kærlighed til Naturfredningssagen. I det foreliggende Lovforslag begærer Ministeren udtrykkeligt dette. Han forlanger, at Manden skal have en Uddannelse, der gør ham kvalificeret til at være Dommer, altsaa han skal være Jurist, men han skal *tillige* have Kendskab til Naturfredning og skal interessere sig derfor. Jeg synes, det er et ganske naturligt Krav. Naar man tidligere har haft den beklagelige Omstændighed at tumle med, at der har været Dommere, maaske paa deres Omraade overordentlig velsindede og dygtige Mænd, men meget uskikkede til at varetage denne Opgave indenfor Naturfredningsomraadet, forekommer det mig ganske rimeligt, at man her kræver en Ordning, der vil være af største Betydning. Thi hvem kan vel røgte en Sag, han ikke har Kærlighed til? Jeg synes, at denne Ændring er af den allerstørste Værdi for de Bestræbelser, der skal udfoldes, hvor det drejer sig om Fredning, og jeg synes ikke, den træder nogens Interesse for nær. I øvrigt skal jeg være villig til at erkende, at der har været Dommere, som har udført et overordentlig prisværdigt Arbejde. Fordi man er Dommer, er det jo ikke udelukket, at man kan have Kærlighed til Naturfredningen, men det, at man er Dommer, siger heller ikke, at man har det. Der maa altsaa være en Mulighed for, at den Mand,

der beskikkes som Formand for dette 3 Mands Nævn, virkelig har den fornødne Indsigt og den fornødne Kærlighed til Opgaven.

Naar det ærede Medlem i øvrigt fremdrog, hvad man jo altid kan skræmme Rigsdagen med under de nuværende Forhold, at denne Plan vil koste Penge, forvalde Staten en betydelig Udgift, maa jeg sige, at jeg ikke tror, det er nødvendigt at se saa mørkt paa det Spørgsmaal. Naturfredningsforeningen har udført et meget betydeligt Arbejde gratis og er vedblivende villig dertil. Jeg skal overfor det ærede Medlem Hr. Holstein, der gentagne Gange appellerede til Naturfredningsforeningen, sige, at det frivillige Arbejde, der her er gjort, fortjener virkelig ikke ringe Paaskønnelse, det er gjort med stort Udbytte for Landet, og det vil vedblivende blive gjort paa samme Maade, med maaske endnu større Ofre. Jeg vil gerne i den Henseende selv staa som Talsmand for, at en Forening, der har sat en saadan Sag paa sit Program, yder de størst mulige Ofre. Og man behøver heller ikke at lade sig skræmme af en Fredningsplan, der ikke skal sættes i Værk for hele Landet paa een Gang; man gaar langsomt til Værks, hvor det kan gøres ud fra den Sympati, man har for Sagen, uden betydelige Udgifter. Men selv om Staten skal ofre noget dertil, ja, saa forekommer det mig ikke at være den daarligste Sag, man kan ofre noget paa. Der kan ofres Penge til mangfoldige Formaal i vort Land, mere eller mindre berettigede, undertiden maaske forholdsvis lidet berettigede, men er der Tale om at yde Ofre for et Formaal af denne Art, beskedne Ofre, tror jeg, at de Ofre, man her — for at tale lidt poetisk — lægger paa Fædrelandets Alter, er vel anvendte.

Naar det ærede Medlem mente at kunne slaa sig til Ro med, at den nuværende Lov var god nok, og sagde, at man skulde vente, til Tiden var inde, som han udtalte sig, inden man skred til Revision af den, vil jeg sige, at Tiden *er* inde, man kan ikke lade nogen Dag eller noget Aar gaa hen, hvor der øves Attentater paa dansk Naturskønhed, uden at rejse en Protest og bruge Loven som Værn imod Vandalismer. Men desværre foregaar saadanne endnu ogsaa i Ly af eller paa Trods af den bestaaende Lov. Vi maa da have skærpede Regler at rette os efter, og det forekommer mig, at man netop ikke skal tøve, men straks tage fat, inden det bliver for sent. Derfor forekommer det mig, at Tiden maa siges at være inde. Jeg synes ligeledes — idet jeg i øvrigt takker det ærede Medlem for en meget